

VROUW AAN DE DE TAP 16.06.00 2

Vera Rosseel van de Jackary „'t Kan hier best gezellig zijn”

Iedereen kent Vera Rosseel (53) als de vriendelijke uitbaatster van café Jackary op de Groentenmarkt in Oostende. Als we het café binnenwandelen wanen we ons opeens in een bloemenwinkel. Overal staan er bloemen en planten die Vera kreeg van haar klanten omdat ze 30 jaar samen is met haar partner Robert.

Vera tijdens de eerste jaren in de Jackary (Foto FRO)

— „Stel je zelf even voor.”

— Vera : „Ik ben afkomstig van Eernegem. Daar heb ik de lagere school en de beroepsschool doorlopen. Toen ik 18 was, vond ik onmiddellijk werk in hotel Plymouth in de Koningstraat. We hadden toen bijna uitsluitend Britse toeristen over de vloer. Ondanks mijn jeugdige leeftijd was ik kokkin van dienst. De eerste jaren kwam ik met de bus naar mijn werk, maar ik ben jong getrouwd en we verhuisden naar Oostende. Uit mijn eerste huwelijk heb ik twee dochters, Maureen (36) en An (34). Ik ben oma van een kleindochter van 14 en van een kleinzoon van 3,5. De tijd is voorbijgevlogen want ik heb 14 jaar in hotel Plymouth gewerkt en hou al 22 jaar de Jackary open.”

— „Van kokkin naar cafébazin ?”

— Vera : „In hotel Plymouth heb ik de goede tijd van de Britse toeristen meegemaakt. In het hoogseizoen was er bijna altijd 180 man in het hotel. We hebben daar mooie tijden beleefd maar het was hard werken. In die periode ben ik gescheiden en heb ik Robert leren kennen. Toen de baas in de Plymouth een dagje ouder werd, begon ik uit te kijken naar iets anders. Ik had geen vooruitzichten meer in het hotel. Op een zekere dag hoorde ik dat de Jackary, in die tijd een nachtcafé, over te nemen was. Ik heb niet lang moeten twijfelen. Het was mijn bedoeling om er het beste van te maken. Ik heb er nog geen momentje spijt van gehad, want in de loop van de voorbije 22 jaar hebben we hier veel plezier beleefd.”

— „Van nachtcafé naar dagcafé ?”

— Vera : „Inderdaad, de eerste vier jaren hebben we de traditie als nachtcafé nog een beetje verdergezet maar langzaam aan heb ik ook een dagcliënteel weten op te bouwen. De uitstekende ligging op de Groentenmarkt heeft me daar wel bij geholpen. Het heeft heel wat uurtjes slaap gekost maar ik maakte er een punt van om het café rond 9 u. te openen. Op de marktdagen, donderdag en zaterdag, deed ik zelfs open vanaf 5 u. De marktkramers hebben me dat in dank afgenomen. Als hun kraam op poten staat, ze hun kraam geparkeerd hebben, komen ze een koffie drinken en de krant lezen. Mijn vaste klanten staat al paraat om 9 u. Als ik vijf minuten te laat ben, staan ze al aan deur. Francis, Rita, Monique voelen zich thuis in de Jackary. Tijdens de middag is er verse soep, maar ik heb geen tijd om snacks te geven. In de loop van de namiddag zie ik weer vaste klanten en in de zomer zijn er ook toeristen die elk jaar terugkeren. 's Avonds zijn we een beetje afhankelijk van het weer. Als het zonnetje schijnt, of als er iets te doen is in stad, kan het wel iets langer uitlopen. Ik heb mijn handen meer dan vol.”

— „Welk soort cafébazin ben je ?”

— Vera : „Ik probeer het altijd aangenaam te maken voor mijn cliënten, ze waarderen dat. Veel is er hier niet nodig om een feestje te bouwen. Er is altijd iets te vieren. Onlangs stonden de klanten hier allemaal met een bloemetje in de hand omdat Robert en ik 30 jaar samen waren. De mensen van het stadsmuziek beschouwen de Jackary zo'n beetje als hun lokaal en ook de Vismijnvrienden van Blanche vergaderen hier maandelijks. In de voorbije 22 jaren hebben al heel veel trouwe klanten ons verlaten en als dat gebeurt, is dat natuurlijk altijd spijtig. We hebben over het algemeen een ouder publiek, maar dat belet niet dat we ons altijd goed amuseren. Ik kan tegen een duwtje. Als het te ver gaat, dan aarzel ik niet om in te grijpen. Achter mijn toeg komt er niemand of 't is mijn vriendin, Angeltje, die regelmatig een handje komt helpen. Ik heb ook al veel mensen geholpen, gewoon door te luisteren en goede raad te geven. 't Is een feit dat er veel mensen met problemen zijn en ze proberen die te vergeten op café. Voor velen is de Jackary een tweede thuis.”

— „Is er nog tijd voor iets anders ?”

— Vera : „Ik kijk elk jaar uit naar onze jaarlijks vakantie, in januari of februari. Dan doen we een reis. We zijn al enkele keren naar de Caraïben geweest, naar de warmte, om te rusten. Sinds enkele jaren sluiten we nu ook op woensdag, voordien hadden we geen rustdag. Cafébazin spelen is niet alleen mijn job, ook mijn hobby. Veel vrije tijd blijft er niet over. Ik voel me eigenlijk goed zoals ik ben en ik heb er nog geen ogenblik aan gedacht om te stoppen. Ik wil op zijn minst ons 25-jarig jubileum vieren. Dat moet iets speciaals worden, samen met de trouwe klanten, mijn vrienden en vriendinnen.”

(Fons Roets)

„Ik wil op zijn minst ons 25-jarig jubileum vieren”, zegt Vera. (Foto FRO)